

Домовитъ човѣкъ.

„Имаше нѣкой си човѣкъ домовитъ, който насади лозе и огради го съ плетъ, и изкопа въ него жлебъ, и съзида стѣлбъ, и даде го подъ наемъ на земледѣлци, и отиде.“

Въ този стихъ има двѣ положения: насади лозе и даде го подъ наемъ. Софивнци разбиратъ това изкуство — градятъ кѣщи и ги даватъ подъ наемъ. Главниятъ въпросъ е, какъвъ наемъ ще взематъ. По нѣкой пѣтъ има споръ между хазяи и наематели. Хората казватъ: това сж инцидентни, случайни нѣща. Азъ наричамъ тия нѣща съвпадения.

Сега, подъ думата „домовитъ“, азъ разбирамъ разуменъ човѣкъ, който насажда лозе. Само разумнитѣ хора садятъ. Само разумнитѣ хора градятъ. Само гениалниятъ склупторъ, който разбира, може да извае отъ непотрѣбнитѣ камъни нѣщо хубаво. Само гениалниятъ майсторъ може да съпостави нѣколко дъски така, че тѣ да издаватъ звуци, да направи отъ тѣхъ единъ инструментъ. Само разумнитѣ хора могатъ да направятъ отъ нищо нѣщо, а глупавитѣ хора, каквото имъ дадешъ, и най-доброто да имъ дадешъ, ще го развалятъ. Тѣ сж като малкитѣ дѣца.